

Herinneringen aan Hub van Spijk

Door Paul van der Sterren

Als ik aan Hub denk dan denk ik op de eerste plaats aan mijn jaren in de Venlose Schaakclub, 1969 tot 1975. Samen met zijn broers Theo en Jo vormde Hub een soort club binnen de club, een instituut bijna: “de gebroeders Van Spijk”, waar je als jonge jongen tegenop keek. Hub en ook Theo (ik meen dat Jo al snel uit beeld verdween omdat hij naar elders vertrok) waren belangrijke mensen op de club. Ze waren al heel lang lid, behoorden tot de beste spelers en bovendien maakte hun drukkerij allerlei dingen die op mij als jeugdig schaakverslaafde grote indruk maakten, zoals boeken, notatieformulieren, de Losbladige Schaakberichten en zelfs het bondsblad van de Nederlandse Schaakbond. Dat al dat moois uit Venlo kwam en gemaakt werd door ‘onze’ gebroeders Van Spijk, daar was ik trots op.

Als ik nu mijn archieven bekijk, constateer ik met lichte verbazing dat ik eigenlijk helemaal niet zo vaak tegen ze heb gespeeld. Tegen Hub drie keer, voor het eerst in november 1971, een lange, zware partij die na 41 zetten in remise eindigde. Hoewel ik toen al kampioen van Limburg was, was ik onder de indruk van zijn ‘volwassen’ spel: met een voorzichtige opbouw vermeed hij in eerste instanties de risico’s, maar toen de kans zich voordeed om aan te vallen schrok hij daar niet voor terug. Ik ontsnapte maar net. Een jaar later won ik van hem en merkte ik wat een sportieve verliezer hij was. De derde en laatste keer was in de finale van het Kampioenschap van Limburg in de zomer van 1973. Dit toernooi werd over een periode van ongeveer vier weken gespeeld

op clubavonden in Sittard en Roermond. Hub en ik waren samen met Peter Schoeber, die in de zg. Tweede klasse meespeelde (en kampioen werd!), de enige deelnemers uit Venlo en Hub was zo vriendelijk om ons iedere keer te chautferen. Voor mij waren dat gezellige autoritjes, voor Hub zal het best wel een zware opgave zijn geweest om iedere keer te moeten wachten tot we allemaal klaar waren. Hij moest natuurlijk de volgende ochtend weer vroeg op de drukkerij zijn en vóór twaalf uur werd het nooit.

Veel later, in 1985 toen ik al elf jaar in Amsterdam woonde, heb ik nog eens bij hem gelogeed toen de feestavond ter gelegenheid van het 75-jarig jubileum van de (toen nog) Koninklijk Erkende Venlose Schaakvereniging zo gezellig werd dat ik de laatste trein miste. Nood? Geen nood, want Hub en zijn vrouw Carla boden me spontaan een bed aan. Dat daarvoor hun jongste zoon zijn bed uit moest en zelfs zijn kamer moest opofferen hoorde ik pas onlangs. Nog reuze bedankt, jongen! Natuurlijk trof ik Hub ook de laatste jaren nog wel eens, als ik zo nu en dan voor een bijzondere (schaak-)gelegenheid in Venlo was. Hij was inmiddels meer en meer een instituut geworden binnen de club: geen actieve wedstrijdspeler meer, maar iemand die de onderlinge verbondenheid hoog in het vaandel had staan en die het Venlose schaakleven op verschillende manieren ondersteunde. Ik zal je missen, Hub, en ik denk dat dat voor alle Venlose schakers geldt. De gebroeders Van Spijk laten een leegte achter die niet gauw zal worden gevuld.